

Г 1

День видається не найкращим для полювання: справжній холоднечас.

Я тримчу, натягую шарф під самий ніс і змахую сніжинки з вій. Став однією ногою на електричний скейтборд. Він старий і потертий, як і всі мої речі. Синя фарба майже повністю стерлася до дешевого сріблястого пластику — але він ще «живий», і коли я тисну п'ятою сильніше, він, нарешті, прокидається. Ривок — і ось я вже протискаюсь між двома рядами машин. Яскраві, пофарбовані в кольори веселки пасма волосся шмагають обличчя.

— Ей! — кричить водій, коли я маневрую повз його машину. Озираюсь через плече й бачу його кулак через відчинене вікно. — Ти майже підрізала мене!

Вирішую просто відвернутись та проігнорувати його. Зазвичай поводжуся чесніше. Я могла б хоч прокричати якісь вибачення, але не цього разу. Прокинувшись сьогодні вранці, побачила на дверях моєї квартири прикріплений жовтий папрець.

Послання на ньому просто волало величезним шрифтом (ви навіть не уявляєте наскільки):

72 ГОДИНИ: ПЛАТИ АБО ВИСЕЛЯЙСЯ!

Пояснюю: я вже майже три місяці не сплачуваю за квартиру. Тож, якщо не дістану 3450 доларів, то вже до кінця тижня опинюся на вулиці й стану безпритульною. Погодьтеся, таке будь-кому зіпсуvalо б день.

Колючий вітер щипає за щоки. Небо, що нависає над хмарочосами, сіре і стає ще більш похмурим. Через кілька годин цей снігопад перетвориться на справжню хуртовину. Машини заполонили вулиці, безупинно миготять аварійки, а гудіння автівок чути аж на Таймс-сквер. Час від часу з хаосу виринає поодинокий свист регулювальника. Повітря загусло від запаху вихлопних газів, а поруч із відкритого люка валить пара. Уздовж тротуарів сюди-туди сновигають люди. Серед натовпу легко виокремити студентів, які повертаються додому після занять: то там, то тут видніються їхні рюкзаки та великі навушники.

Теоретично, я повинна бути однією з них. Це міг бути мій перший рік навчання в коледжі. Проте після смерті батька я почала пропускати заняття, а кілька років тому взагалі кинула навчання. (Ну добре, фактично мене відрахували. Але клянуся, я б усе одно звідти пішла. Поговоримо про це пізніше.)

Знову зиркаю на телефон, мої думки повертаються до по-лювання. Два дні тому я отримала повідомлення:

Департамент поліції м. Нью-Йорк. Увага!
Ордер на арешт Мартіна Хеймера.
Винагорода — 5000 доларів.

У наші дні поліція настільки зайнята розкіттям злочинів, кількість яких щодня невпинно зростає, що в неї просто немає часу на пошуки таких дрібних злодюжок, як Мартін Хеймер. Його розшукують за азартні ставки у Warcross, крадіжку грошей і, як ще повідомляють, продаж наркотиків задля фінансування ставок. Отож, приблизно раз на тиждень поліцянти надсилають подібне повідомлення, обіцяючи винагороду будь-кому, хто спіймає розшукованого злочинця.

Тут у справу вступаю я. Я мисливиця за головами, яких багато на Мангеттені, і я зі шкіри пнусь, аби першою схопити Мартіна Хеймера.

Той, хто хоч раз опиняється в скрутному становищі, зрозуміє весь той безперервний потік чисел у моїй голові. Місячна орендна плата за найгіршу квартиру Нью-Йорка — 1150 доларів. Місячне харчування — 180 доларів. Оплата за електроенергію та інтернет — 150 доларів. Ревізія моєї комори не втішна: макарони, м'ясні консерви та локшина швидкого приготування, усього 4 пачки, — ось і все, що залишилося. А далі все в такому ж дусі. Крім того, я винна 3450 доларів за оплату квартири, а заборгованість за кредитною карткою становить 6000 доларів.

Сума, що залишилася на моєму банківському рахунку, — 13 доларів.

Це не те, чим має перейматися дівчина мого віку. Я повинна була б хвилюватися про те, як успішно скласти іспити, вчасно здати контрольні чи не запізнатися на заняття.

Але життя нормального підлітка для мене далеке. П'ять тисяч доларів — найбільша винагорода за всі місяці. Для мене це як усі гроші світу. Отже, протягом останніх двох днів я тільки те й робила, що вистежувала цього хлопця.

Упродовж місяця я вже прогавила чотири винагороди поспіль. Якщо й цього разу мені не пощастиТЬ, у мене будуть великі проблеми.

«Туристи завжди створюють затори на вулиці», — думаю я, рухаючись в обхід униз по тротуару прямо на Таймс-сквер, де застригаю через скучення безпілотних таксі, що стоять у заторі на пішохідному переході. Я трішки відхиляюся назад, опираючись на дошку, зупиняюсь і починаю повільно рухатися у зворотному напрямку. Іду і знову зазираю в телефон.

Декілька місяців тому мені вдалося зламати основний каталог гравців Warcross Нью-Йорка і синхронізувати з картами моого телефону. Це зовсім не складно, якщо не забувати, що всі в цьому світі так чи інакше пов'язані. Просто потребує чимало часу. Ви заходите на чиось сторінку, потім переходите на сторінки їхніх друзів, потім на друзів їхніх друзів, і так, зрештою, вам удається відстежити місцезнаходження будь-якого гравця в Нью-Йорку. Мені таки вдалося визначити, де зараз моя ціль, але мій телефон — це справжній брухт, затертий, зношений та з антикварною батареєю, яка, того й дивись, дасть дуба. Намагаюсь тримати його в режимі «сон», щоб заощадити енергію, але екран настільки темний, що майже нічого не видно.

— Ну ж бо, прокидайся, — бурмочу, мрежачись на пікселі.

Нарешті нещасний телефон видає жалісливий чи то писк, чи то дзижання, і червоний маркер, що позначає місце розташування, з'являється на моїй карті.

Урешті-решт мені вдається вибратись із затору, і я знову тисну п'яткою на скейтборд. Він хвильку протестує, але потім стрімко несе мене, і я перетворююсь на піщинку в морі людей.

Дістаюсь Таймс-сквер, царства звуків і неонового світла екранів, що височіють наді мною. Щовесни відбувається грандіозна церемонія відкриття чемпіонату з Warcross. Дві команди

найкращих гравців змагаються в першому «зірковому» раунді. Цьогорічна церемонія відкриття відбудеться сьогодні ввечері в Токіо, тому всі екрані заполонив Warcross, на них відомі гравці чергуються з рекламними роликами та кадрами минулорічних яскравих подій. На боці однієї з будівель транслюють найновіший та найбожевільніший кліп Френкі Дени. Вона одягнена, як її аватар у Warcross, — у костюм та плащ із бліскітками, усе з лімітованої колекції, — і танцює серед бізнесменів у яскраво-рожевих костюмах. Під екраном група збуджених туристів зупиняється, щоб сфотографуватись із якимось юнаком, одягненим у фальшиве спорядження Warcross.

На іншому екрані — п'ять суперзірок гри, що беруть участь у сьогоднішній церемонії відкриття. Ешер Вінг. Кенто Парк. Джена Макніл. Макс Мартін. Пенн Вачовски. Я витягую шию, аби краще їх бачити. Кожен із них із голови до п'ят одягнений за останнім писком моди. Вони всміхаються. Знизу їхні роти здаються такими великими, наче можуть із легкістю поглинуті місто. Я не зводжу з них погляду. Кожна зірка тримає в руці баночку кока-коли, демонструючи, що це улюбленій напій учасників ігрового сезону. Під ними рухомий рядок:

Найкращі гравці Warcross уже в Токіо, готові підкорити весь світ!

Потім я перетинаю перехрестя і виїжджаю на вужчу дорогу. Маленький червоний маячок на моєму телефоні — моя ціль — знову рухається. Схоже, він звернув на 38-у вулицю.

Знову протискаюсь крізь затори, перш ніж зупинитися біля газетного кіоску обабіч бордюру. Червона цяточка вказує на будівлю переді мною, просто на вход у кафе. Я стягую

шарф і зітхаю з полегшенням. Моє дихання вривається паром у крижане повітря.

— Піймався, — шепочу я з посмішкою, згадуючи про винагороду в п'ять тисяч доларів. Зістрибу зі скейтборду, беру його за ремені й закидаю на плече, тепер він гепатиметься об мій рюкзак. Оскільки скейт все ще гарячий після поїздки, жар проникає через моє худі, і я вигинаю спину, щоб насолодитися теплом. Проходячи повз газетний кіоск, розглядаю обкладинки журналів. Це моя звичка — шукати на обкладинках свого кумира. Завжди щось трапляється на очі. І дійсно, ось на обкладинці одного з журналів він у самому центрі: високий парубок сидить розслаблено в офісі, одягнений у темні штани й сорочку з накрохмаленим коміром, рукави недбало підкочені до ліктів, на обличчя падає тінь. Під ним логотип Henka Games — студії, що створила Warcross. Зупиняюсь, щоб прочитати заголовок:

ХІДЕО ТАНАЦІ ВИПОВНЮЄТЬСЯ 21

ПРО ОСОБИСТІ ЖИТТЯ ТВОРЦЯ WARCROSS

Згадка про кумира змушує мое серце шалено калатати. Шкода, що немає часу зупинитися й погортати журнал. Можливо, трішки пізніше. Я неохоче відвертаюсь, поправляю рюкзак зі скейтбородом і одягаю капюшон, щоб прикрити голову. Проходячи повз вітрини, помічаю своє жалюгідне відображення: витягнуте обличчя, задовгі темні джинси, чорні рукавички, потерті чоботи, вилинялий червоний шарф, намотаний на шию поверх чорного худі. Волосся кольору веселки стирчить із-під капюшона. Намагаюся уявити таку дівчину на обкладинці журналу.

«Не будь дурепою». Відмахуюсь від безглуздих думок і пряму до входу в кафе. Подумки пробігають списком інструментів у рюкзаку.

1. Наручники.
2. Тросовий гарпун.
3. Рукавички зі сталевими шипами.
4. Телефон.
5. Змінний одяг.
6. Електрошокер.
7. Книга.

Під час одного з моїх перших полювань мою ціль знудило просто на мене, коли я застосувала електрошокер (№ 6). Відтоді почала брати з собою ще й змінний одяг (№ 5). Двом вдалося вкусити мене, тому після декількох щеплень від правця поклали в рюкзак ще й рукавички (№ 3). Тросовий гарпун (№ 2) стає в пригоді, коли треба дістатися у важкодоступні місця або спіймати невловимих. Мій телефон (№ 4) — портативний помічник хакера. Наручники (№ 1) — тут, думаю, пояснення зайді.

Книга (№ 7) — справжня рятівниця, коли полювання затягується і треба довго сидіти в засідці. Розваги, що не з'дають заряд батареї, просто неоціненні.

Нарешті заходжу в кафе, насолоджуясь теплом і знову перевірю телефон. Клієнти вишикувалися вдовж стійки з тістечками, чекаючи коли відкриється одна з чотирьох автоматичних кас. На стінах полиці з книгами. Декілька студентів і туристів сидять за столиками. Коли наводжу на них камеру телефону, то бачу імена над їхніми головами, а це означає,

що жоден із них не ввімкнув режим «Приватність». Схоже, моя ціль не на цьому поверсі.

Я проходжу повз поліці, мій погляд ковзає від столу до столу. Більшість людей дійсно не звертає уваги на те, що відбувається навколо. Запитайте будь-кого, у що був одягнений чоловік, який сидів поруч, і, швидше за все, вам не зможуть відповісти. Але я зможу. Я можу із заплющеними очима описати одяг і поведінку кожного в цій черві за чашечкою кави. Можу точно сказати, скільки людей сидить за кожним столиком, наскільки хто сутулиться. Хто ті двоє, які сидять разом, але не промовили ні слова. Можу вказати на хлопця, який уникає погляду. Я можу подумки все охопити, як справжнісінський фотограф, який хоче зробити гарний знімок. Потім розфокусувати зір, проаналізувати всю картину, знайти щось цікаве й уявно сфотографувати, щоб запам'ятати.

Шукаю те, що не вписується в загальну картину, як той цвях, що випирає з дошки.

Мій погляд зупиняється на групі з чотирьох хлопців, які читають на диванчику. Спостерігаю за ними деякий час, намагаюся спіймати хоч натяк на розмову або спілкування записочками чи телефоном. Нічого. Мою увагу привертають сходи, що ведуть на другий поверх. Без сумніву, інші мисливці теж наближаються до цілі — я повинна їх випередити. Швидко піднімаюся нагору.

Тут нікого немає, або тільки так здається. Але потім до мене долинають ледь чутні звуки. Двоє за столом розмовляють у дальньому кутку, заховані за парою книжкових полицець, тому їх майже неможливо побачити зі сходів. Я навшипиньки підкрадаюсь ближче, потім зазираю через полиці.

За столом сидить жінка, уткнувши ніс у книгу. Над нею на висає чоловік, нервово перемінаючись із ноги на ногу. Наводжу на них телефон. Звісно ж, обое в режимі «Приватність».

Притуляюсь до стіни, щоб мене не помітили, і уважно слухаю.

— Я не можу чекати до завтрашнього вечора, — каже чоловік.

— Вибач, — відповідає жінка. — Але я мало що можу зробити. Мій бос не дасть тобі таких грошей, не вжививши додаткових заходів безпеки; не тоді, коли поліція видала ордер на твій арешт.

— Але ти мені обіцяла.

— Мені шкода, — жінка говорить спокійно й цинічно, ніби її доводилося повторювати це незліченну кількість разів. — Це ігровий сезон. Органи влади зараз у повній бойовій готовності.

— У мене з собою триста тисяч койнів. Ти знаєш, скільки це?

— Так. Це моя робота — знати, — відповідає жінка сухо (я й не уявляла, що можна так сухо розмовляти!).

Триста тисяч койнів. Це близько двохсот тисяч доларів за поточним курсом. А цей і справді відчайдушний гравець. Робити ставки у Warcross заборонені в Сполучених Штатах; це один із багатьох законів, які уряд нещодавно прийняв, відчайдушно намагаючись тримати руку на пульсі технологій і кіберзлочинності. Якщо ви виграєте ставку в Warcross, то отримуєте ігрові очки — койни. Але річ ось у чому: ви можете використати ці койни в інтернеті або ж принести в місце, де ви зустрінете банківського клерка, на кшталт цієї пані. Ви продаєте